

02 — МИЛИОН ДЕЦЕ ЧЕКА ДА СЕ РОДИ

Не ризикујући да се оклизне на металном степеницама, Јовијена се чврсто држала за рукохват, чак толико чврсто да је на зглобовима шаке и кожа побелела, потпуно покривајући старачке флеке. Кад би начинила нови корак и померила руку даље, попуштајући стисак, кожа би добила своју уобичајену бледо маслинасту боју и на њој су се тада флеке јасно примећивале.

До врха танка јој је остало још двадесетак степеника. Као двадесет година, помислила је. На почетку циклуса је могла да сатима трчи у гимнастичкој сали, а сад јој је двадесетак степеника представљало тешко савладљив проблем.

Сетила се колико је Небор осећао одбојност према танку и његовом деловању. Није му се допадала промена моторичких способности тела након изласка из танка, није му се допадало ни то што би, након привикавања, почињао да мисли на то да ће на крају циклуса опет доћи до танка. За себе је говорио да је тип човека који викенде не воли искључиво зато што после њих долази понедељак. Зато и није могао у потпуности да ужива у новим циклусима. Непрестано су га прогањали страхови о томе да ће се једном десити грешка и да једно од њих двоје неће добро проћи у танку, да ће их монструм прогутати. Говорио је да би се истог тренутка убио ако би се њој десило нешто трагично, јер није могао поднети помисао да она не буде уз њега у наредном циклусу.

Обрисала је сузу која јој је клизнула из ока. Вољени Небор, једини Небор.

Остало јој је још десет степеника. Небор је увек на том месту узимао њену шаку у своју, сплитао прсте и говорио:

— Колико прстију сплетених, толико степеника расплетених. Хајде, мила, још мало напора и све ће бити у реду.

Помогао би јој да савлада тих десет степеника, помогао би јој да прекорачи платформу на ивицу танка и држао би је за руку све док не би, потпопљена преко главе, испустила ваздух из плућа и удахнула течност. Течност у плућима је изазивала бол, па би чврсто стегла његове прсте, а он би јој другом руком мазио надланицу, све док не би попустила стисак и заспала.

Мили мој, видиш ли ме сада, помислила је, дижући поглед ка крову одаје. Била је убеђена да је Небор види. Пожелела је да му махне, али је одустала. Попела се до последњег степеника и стала на невелику платформу тик изнад црне течности.

— Проклетнице — обратила се течности. — Узела си светлост мог живота, узела си звезду мога неба...

Течност није одговорила.

— Ћутиш, кујо, ћутиш...

Јовијена дрхтаво седе на платформу, али окренута леђима танку и црној течности. Кошчата стопала је спустила на степеник. Чудно, помислила је, никада до сада нисам приметила да су степенице топле.

Са терминала на подножју се зачуо кратак звиждећи сигнал. опомена да požури и уђе у танк. Ћелије њеног тела су убрзано одумирале и нису се обнављале. Иза леђа је чула клокотање. Танк је подизао температуру течности.

Погледала је преко одаје ка великим окнима на зиду. Свемир је изгледао исто као кад је кроз та окна погледала први пут, пре пет циклуса. Увек је исти, не мења се, иако брод језди кроз њега великом брзином већ стотинама година.

Проклети брод, прождиращ наших живота, господар који једе своје слуге, помислила је.

Иако је својим електронским нервима брод пратио сваки Јовијенин покрет, није могао знати шта мисли. Бездушна, хладна машина, програмирана да на сигурном, у властитој утроби, чува милион оплођених јајних ћелија, генетски материјал за садњу нове цивилизације. Један од пет генерацијских бродова, одаслан са умируће Земље у свемир, са надом да ће на свом путу наићи на планету погодну за стварање нове људске цивилизације.

Јовијена се дрхтаво усправи. Прошли циклус је проживела без Небора. Иако је брод био скоро самодовољна програмирана целина, присуство активних чланова посаде било је неопходно, па је Јовијена опслуживала брод, бринула се о складиштима јајних ћелија, радила све оне ствари за које је била обучена. Радила је и кад није имало шта да се ради, јер је у раду проналазила утеху и делић заборава на то да је танк прогутао Небора.

Погледала је у црну течност, а онда се мало нагнула и погледала низ зид танка. До пода је било око пет метара. За њено умируће тело би пад са те висине био смртоносан. Али би и њена смрт изазвала вероватну пропаст јајних ћелија. Неко време би брод могао одржавати све системе у беспрекорном стању, али би кроз неколико година, у одсуству човека, вероватно почело да долази до кварова и катастрофа би била неминовна. Јовијена је осећала одговорности за јајне ћелије. Она и Небор су су их волели као своју децу и сањали да једног дана пронађу свет за њих. А са друге стране, вриштећа помисао да ће још један животни циклус провести сама у броду, без Небора, нагонила ју је да се одрекне подмлађивања у танку, да се одрекне живота.

Заплакала је. Шта је њена туга за изгубљеним другом, за изгубљеном љубављу према милион деце која чекају да се роде у вештачким материцама? Милион деце чека да израсте у добре људе. Милион деце чека да се роди. Милион деце чека да се роди. Милион деце чека да се роди...

— Не још, љубави... — прошапутала је и пала у танк.

Није било Неборове руке да је задржи и одмах је потонула. Отворила је уста, испустила ваздух из плућа и удахнула течност. Бол је био стравичан, али је брзо уминуо. Учинило јој се да осећа Неборове прсте међу својима. Осмехнула се, падајући у сан. Подмлађивање њеног тела је почело.